

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2025. augusztus 24.
(vasárnap)**

Szepesy László

LÉLEKBEN BUZGÓK LEGYETEK

Énekek: 201,1-2, 541, 210, 728

Lekció: ApCsel 18,24-28

Alapige: Róm 12,11

„Az igyekezetben ne legyetek restek; lélekbén buzgók legyetek; az Úrnak szolgáljatok.”

Imádkozzunk!

Áldunk és magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, hogy nem hagytál bennünket egyedül. Nem hagytad, hogy a bűn sötétségében eltévelyedve, annak rabságában élve töltsük el életünk minden egyes napját, hanem összekötötted a mi életünket szent Fiaddal, a mi Urunk Jézus Krisztussal. Köszönjük, hogy a golgotai kereszten amit értünk tett, meghatározza teljes életünket, személyiségünket, azt, akik vagyunk, és minden egyes napunkat. Amit ott és akkor tett értünk, az határozza meg a napjainkat, hiszen minden elkövetett bűnünkre ott kaptunk és ott lett elkészítve a bocsánat. És minden áldás, amit nekünk adsz ingyen kegyelmedből, egyedül az Ő személyén keresztül és az Ő személyéért lehet a miénk, hisz azokat Ő érdemelte ki tökéletes engedelmességével, mi csak ajándékként kapunk meg mindent.

Köszönjük Neked, hogy az elmúlt héten megtapasztalhattuk ezeket az ajándékokat, kegyelmeket, a bűnbocsánat örömét és szabadságát. Köszönjük, hogy az énekekben is emlékeztettél, hogy Lelked által folyamatosan munkálkodni akarsz bennünk. Mindazok az ígék, amiket a csendességben adsz nekünk, vagy itt, testvéri közösségben, a gyülekezetben, vagy egy egyszerű beszélgetésben, azért adatnak, hogy egyre inkább odaszánjuk magunkat Neked, és egyre inkább Neked éljünk.

Köszönjük, hogy a Lélek ma is munkálkodik, megszentelő munkáját végzi. Köszönjük, hogy ma is összegyűjtött bennünket, hogy hallgassuk a Te szavadat, a Te ígétet, és végzi bennünk azt a meggyőzést, amely kimunkálja bennünk az akarást, hogy azt akarjuk, amit Te, hogy ne megszokásból, hanem őszinte kívánságból, vágyként

mondjuk majd, hogy „*legyen meg a Te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is*”. És ennek megfelelően is alakítsuk az időbeosztásunkat, mindennapjainkat, osszszuk be erőnket, és mindent, amivel rendelkezünk.

Ezért kérjük, hogy most is hatalmasan munkálkodjék a Lélek, indítson bennünket a Te utaidon való járásra, és kérünk, hogy hadd dicsőítsen így mibennünk. És ezért kérjük, hogy az élő ígét add, hirdettesd, adj halló füleket, értő szíveket. És kérjük ezért, hogy ez a mai alkalom is hadd lehessen számunkra áldássá, neved számára pedig dicsőségessé.

Szent Fiadért kérünk, hogy így legyél jelen közöttünk, és áldd meg istentiszteletünket!

Ámen.

Igehirdetés

Kedves Testvérek! A Róma 12,9-cel kezdődő szakaszt tanulmányozzuk alkalomról alkalomra, és arra a kérdésre keressük a választ, hogy milyen emberekké akar minket mennyei Édesatyánk formálni, hogyan tudnánk egyre inkább előbbre haladni az odaszánás, a megszentelődés, az engedelmesség útján. Néhány héttel ezelőtt a felolvasott igevers első felével foglalkoztunk, azzal, hogy a szeretetben, tiszteletadásban, szolgálatban ne legyünk restek, lusták, hanem szorgalommal végezzünk mindent, amit egymásért tehetünk. Ehhez szorosan kapcsolódik a vers folytatása, amivel a mai nap foglalkoznánk, ami így hangzik: „*lélekben buzgók legyetek*”. Ez a néhány szó a hozzáállásunkról szól. Mert a szorgalom még nem minden. Nagyon fontos dolog, és példás, de nem minden. Rendben van, hogy valaki megérti, a feladatot el kell végezni, és nem szabad tétlenül várni, míg berepül a sült galamb a szánkba, hanem meg kell fogni a munka végét, és meg kell tenni, amit tudunk. De az sem mindegy, hogy ezt milyen szívvvel és milyen lélekkel tesszük. Mert lehet valamit panaszkodva végezni. Az ember elvállalja, csinálja, de magában morgolódik, néha a száján is kijön, és másoknak is panaszkodik. Vagy lehet valamit úgy végezni, hogy akaratunk ellenére: teszszük, de igazából nem akarjuk. Lehet tenni muszájból a dolgokat, azt várva, hogy mikor lesz már vége, nincs benne semmi örömünk, semmi céltudatosságunk, hanem azt várjuk, hogy mikor lesz már vége annak, amit teszünk. Vagy azt is kereshetjük, hogy mikor adhatjuk végre át másnak a feladatot, a szolgálatot, amit végzünk. De lehet úgy is, ahogyan az apostol mondja: lélekben buzgón végezni azokat a feladatokat, amiket Isten elénk hozott.

Az itt szereplő görög szó, amit buzgósággal fordítottak, azt jelenti eredetileg, hogy felforrni. Azt az állapotot jelenti, amikor a víz eléri azt a hőfokot, amikor elkezd bugyogni. Ez nem az érdektelenség és közömbösség nyugodt vize, amiben nem mozdul meg semmi, hanem a lelkesedés, a minden porcikánkkal tenni akarás, segíteni akarás forrongó vize, amelytől a víz majdnem kibugyog a lábosból. Ezt az állapotot alkalmazza Pál apostol a lelkünkre: „*lélekben buzgók legyetek*”. Azt mondja, hogy amikor igyekeztek egymást magatoknál különbnek tartva szeretni és tisztelni, és végzitek a szeretet cselekedeteit, akkor azt ne megszokásból tegyétek, ne holmi keresztyén kötelességtudatból, ne félszívvvel, ne muszájból, ne pusztán rideg tenni akarásból, hanem teljes lelketek, személyetek legyen mögötte. Pál ugyanerre szólít fel a Kol 3,23-ban minket: „*És valamit tesztek, lélekből cselekedjétek, mint az Úrnak és nem embereknek*”. Mert tudjuk jól a nagy parancsolat szerint, hogy Istent is így kell és lehet szeretnünk: „*teljes szívből, teljes elméből, teljes lélekből és teljes erőből*” (Mk 12,33).

A teljesség szó négyszer is hangsúlyozza, hogy teljes személyiségünkkel, azaz mindenünkkel szeressünk. Felebarátainkkal kapcsolatban is ugyanez az elvárás és a mérce, nem? Legalább annyira szeressük őket, mint magunkat. Itt nem valami féllelkedésről van szó. Sajnos az óemberi természet nagyon is szereti önmagát, és azért teszi meg mércének ezt az Úr, hogy legalább ennyire szeressünk, azaz teljes oda-szánással. A buzgó, állandóan másokért forró szív nem lehet langyos, se pedig hideg. A keresztyén életnek tele kell lennie lelkesedéssel, buzgósággal, örömmel, teljes erőfeszítéssel.

Sok minden próbálja megakadályozni ezt. Ezért van erre szükségünk, hogy erre fel is szólítson minket újból és újból az Úr. Sok minden próbálja bennünk ezt a buzgóságot elfojtani. Egyrészt a testi, óemberi lustaságunk. Jézus Krisztus figyelmeztette a tanítványait a Gecsemáné kertjében, hogy vigyázzanak és imádkozzanak, mert bár a lélek kész, de a test erőtlen, lusta, olyan, mint egy csökönyös számár: ösztökére van szüksége. Isten Lelke sokszor indította minket, mi mégis lustaságunkkal, önzésünkkel, netalántán óemberi gonoszságunkkal elfojtjuk magunkban ezt a készte-tést. Inkább elvárjuk másoktól, hogy ők tegyenek valamit értünk, mintsem hogy mi akarjuk szeretni és szolgálni őket. Nem akarjuk egymást megelőzni a szeretetben, a tiszteletadásban, sőt, a másiktól várjuk el, hogy előbb ő kezdje, és majd csak azután következünk mi. A testies voltunk lehűti bennünk a buzgóságot.

Másrészt az is előfordul gyakran, hogy belefáradunk a jótettekbe. Elveszíthetjük a lelkesedésünket, csökkenhet a motivációnk, szem elől tévesztjük a célokat, és ez nagyon rossz. Sokszor ez azért következik be, mert nem szánunk elég időt az újratöltekezésre, ami az Úrral töltött különleges időt jelenti. Azt, amikor csak Rá figyelünk, csak Őt hallgatjuk, és csak Vele beszélünk. Mert erőt, szeretetet, ösztönzést csak Őbenne és csak Őtől kaphatunk. A Vele való hit általi szoros, élő kapcsolatunk pont ezért létfontosságú számunkra. (De erről majd máskor bővebben beszélünk.) Tehát az is lehűtheti a buzgóságunkat, hogy meglanyhul és elhidegül az Úrral való kapcsolatunk.

De lankadhat lelkesedésünk a különféle támadások és elénk kerülő akadályok miatt is. A folyamatos ellenkezés, harc, kudarcok, rossz szándék, kritikák kimerítik az embert. Miért parancsolja meg mégis az Úr, hogy lélekben buzgók legyünk? Azért, mert Ő maga táplálja bennünk ezt a tüzet. Sose felejtsem el a híres keresztyén könyvnek, A zarándok útjának azt a jelenetét (5. fejezet), amikor egy Értelmező nevű férfi Keresztyént tanítja különféle lelki igazságokra. Hadd olvassam fel a Testvéreknek ezt a jelenetet, mert nagyon tanulságos.

„Azután láttam álmomban, hogy Értelmező Keresztyénnek megfogta kezét, s oly terembe vezette, ahol egy fal mellett tűz égett, s ugyanemellett valaki állt, ki sok vizet öntött folytonosan arra, hogy eloltsa; mindamellett a tűz mind magasabban s izzóbban lobogott. Azt kérdezte Keresztyén, hogy mit jelent ez.

Értelmező így válaszolt:

– E tűz azt a kegyelmi tényt jelenti, mely a szívben munkálkodik. Aki vizet önt arra, hogy csillapítsa s eloltsa, az ördög. Azonban annak is tudd meg okát, hogy mindemellett mégis miért lobog mind magasabban s erősebben e tűz.

Most tehát a fal másik oldalához vezette őt, ahol egy ember állt, olajjal telt edénnyel kezében, melyből folytonosan (habár titokban) öntött a tűzre.

– Hát ez mit jelent? – mondta Keresztyén.

Értelmező ezt felelte:

– Ez Krisztus, aki a kegyelem olajával folytonosan fenntartja a szívben már megkezdett működést, s népének lelkei e szer által bizonyítják be folytonosan, dacára annak, amit az ördög tehet, hogy kegyelmet nyertek; abból pedig, hogy a fal mögött látod állni, azt tanulhatod, hogy a megkísértettnek nehéz megtudnia, hogy miként tartatik fenn lelkében a kegyelem munkája (2Kor 12,9).”

Csodálatos emlékeztetés ez számunkra, hogy maga az Úr gyújtotta meg és táplálja szívünkben az Érte és az egymásért buzgólkodás tüzeit, Ő az, aki kegyelmével táplálja ezt bennünk, mert az, hogy kegyelmet kapunk, reménység szerint jelent nekünk valamit. Mert ez nem egy szófordulat, hanem egy személyes tapasztalat. Egy esemény, amit átélek, hogy én, bűnös, aki méltó vagyok Isten ítéletére és haragjára, kegyelmet kapok újból és újból. Egyúttal figyelmeztet minket ez a csodálatos jelenet arra is, hogy itt nem egyszerű, humanista lelkesedésről van szó. Pál nem erről beszél. Nem arról, amikor a hitetlen ember is azt mondja, hogy szívvel-lélekkel teszek valamit. Itt a Szentlélek által munkált, Krisztus kegyelme és irántunk való szeretete által táplált erőről beszél az ige, nem valami emberi felbuzdulásról. Pál apostol azt mondja ezzel a felszólítással, hogy keresztyén életünket meg kell töltenie annak az erőnek, annak a lendületnek, annak a dinamikának, amely kimozdít tétlenségünk-ből, a lelki közömbösségből, amely nemcsak segít elköteleződünk feladatunk elvégzése iránt, hanem lélekben mozgósít minket, forrongóvá teszi szívünket minden támadás, testi kísértés és akadály ellenére is. Segít nemcsak abban, hogy elvégezzük a szolgálatunkat, hanem hogy vágyjunk megtenni azt.

Számos bibliai szereplő életében láthatjuk a Léleknek ezt a buzgóságát. Gondoljunk csak Nehémiásra. Karrierje csúcsán, a birodalom királya és uralkodója mellett főpohárnokként otthagyja a munkáját, hogy Jeruzsálem falainak és Isten népének megépítésén munkálkodjon, hiszen Jeruzsálem az Úr városa volt, a romos állapota pedig szégyent jelentett Rá nézve. És bár számtalan ellenség (külső és belső egyaránt) próbálta Nehémiást megakadályozni feladata elvégzésében, az Úr Lelke mindvégig buzgóságot adott neki, amíg be nem fejezte feladatát, és még utána is.

Vagy gondoljunk Dávid királyra, aki üldöztetések, veszélyek között, mint valami bűnöző – mert annak bélyegezték meg, királya ellen lázadónak –, bujkálva, menekülve élte mindennapjait, és mégsem fáradt bele, mégsem csüggedt el az Úr dolgában buzgólkodni, hanem mindvégig égett az Úrért a szíve.

Ugyanezt a buzgóságot jelentő görög kifejezést használja az Újszövetség az ApCsel 18,25-ben Apollósra, lélekben buzgónak nevezve őt. Ez a férfi nagyon jártas volt az Ószövetségben és az igehirdetésben, a szónoklatban is. Egy alexandriai származású zsidó volt, aki valahonnan hallott Keresztelő Jánosról és arról, amit hirdetett a megtérésről, a keresztségről, az Úr eljövételéről, és a tanítványok közül – azt mondja az ige – valaki megtanította őt az Úr útjára. Ez az Apollós annyira felbuzdult mindettől, amit hallott, amit hirdettek neki, hogy városról városra járva elkezdte végig látogatni a zsinagógákat, a gyülekezeteket, és azokban hirdette azt, amit Keresztelő János is. Mikor Efézusba érkezett, találkozott egy idős házaspárral, Akvilával és Priscillával. Ők voltak azok, akik Pál apostolt is maguk mellé vették, és felkarolták egykor. És ők Apollóst is maguk mellé vették, felkarolták, és hirdették neki azt, amit az Úr Jézus értünk tett, és ami Vele történt, azaz az evangéliumot. Apollós hallotta ezt, és a Lélek olyan buzgóságot adott a szívébe, hogy még nagyobb odaszánással végezte igehirdető és missziói szolgálatát. Nem maradt örökké Efézusban. Tovább állt, és más zsidókat hívott Jézus Krisztushoz. Tipikusan az az ember volt Apollós,

és ezért nevezi őt a Lélek buzgónak, aki sose lassít, mindig tenni akar valamit az Úrért, és már személyével, megjelenésével is másokat lelkesít. Biztosan volt már ilyenben részünk, ilyen emberrel találkozni, aki amikor megjelenik a közösségben, az Úrért való szerelme, Benne való hite és lelkesedése egyszerűen magával ragad.

Maga Pál apostol is élő példája volt az ilyen fajta buzgóságnak. Lelkesen futott a versenypályán, hogy elnyerje jutalmát, mint aki előtt nem valami bizonytalan dolog, hanem biztos cél lebeg – olvassuk az 1Kor 9 végén a vallomását. A Kol 1,28-ban pedig azt láthatjuk, hogy mennyire az Úrért égett. Prédikált a gyülekezetnek alkalmon, személyesen keresett fel embereket, éjszakába nyúlóan beszélgetett velük, virrasztott, fáradozott, dolgozott, hogy ne kelljen eltartani őt, mindent megtett, hogy az Úr munkájában vegyen részt. Szorgalmasan azon munkálkodott, hogy minél többeket nyerjen meg az Úrnak, és hogy „*minden embert tökéletesnek állítson elő a Krisztus Jézusban*”. Pál tudta, hogy milyen lelki buzgóságra szólít fel minket, hiszen Isten Lelke benne is ezt munkálta. Ő nem olyanról beszélt, amit ne élt volna át, tudta, mit jelent Lélekben buzgónak lenni.

És szeretném arra is felhívni a Testvérek figyelmét, hogy ez nem olyan dolog, ami lelkialkati vagy temperamentum kérdése lenne. Mert amikor ilyen lelki buzgóságról vagy forrongásról van szó, sokan a mögé bújnak, hogy ők egyszerűen nem ilyen személyiségtípusok. Ők nem képesek úgy lelkesedni dolgokért, mint mások. Ők zárkózottabbak, csendesebbek, visszafogottabbak és nyugodtabbak. Őket nem annyira az érzelmek vezérlik, hanem inkább az észérvek. De itt nem erről van szó, Testvérek. Pál apostol nem azt akarja mondani, hogy játszd meg magad, és tettesd magad lelkesnek, más temperamentumúnak, mint amilyen vagy, hanem arra akarja felhívni a figyelmünket, hogy Isten velünk olyan csodálatos dolgot tett, amelyre mindenkinek, hangsúlyozom, minden személyiségtípusú embernek buzgó és forrongó szívvel kellene válaszolnia.

Másként fogalmazok: Pál apostol nem mást állít itt, mint azt, hogy Krisztus irántunk való szeretetére nem válaszolhatunk félszívvvel, langyossággal, lustasággal, tréhanysággal vagy tunyasággal. Miért? Mert Jézus Krisztus által üdvözülni a legnagyobb dolog a világon. Azt jelenti, hogy Isten mindent megbocsátott neked, ami gyötri lelkiismeretedet, vagy amiről még nem is tudsz, hogy bűn az életedben, ami miatt jogosan elkárhoztathatna téged az isteni ítélőszék. Mindent. És ez a minden nagyon súlyos, Testvérek, nagyon nagyon súlyos. A világ legfájdalmasabb, legégetőbb, ráadásul örökké tartó büntetésétől, a kárhozattól mentett meg Jézus Krisztus úgy, hogy a helyedbe és az én helyembe lépett, és Ő szenvedett helyettünk. Mindemellet örök életet adott neked ajándékba. Nem egy hónap luxusnyaralást. Nem milliárdokat, hogy könnyű legyen az életed. Örökké tartó, boldog életet. Az lesz az igazi élet, Testvérek, nem olyan, mint a mostani, amit megkeserítenek bukásaink, bűneink, mások gonzsága, gyarlósága, a romlandóság és sok más ehhez hasonló dolog. Abban az életben minden boldog, örömmel és szeretettel teli lesz. Nem lesz szenvedés, fájdalom, hiány vagy mulandóság. Örökké együtt fogsz élni a téged szerető Úrral, hívő testvéreiddel, akik tökéletesek lesznek, nem fogsz már több hibát találni bennük, és az angyalokkal, akik az Urat szolgálják, akiknek az engedelmissége most is példaul adatik nekünk az úri imádság szerint. Mindemellet már most számtalan okunk van a hálaadásra, mert pl. semmi sem választhat el minket Krisztustól és az Ő szerelmétől. Ő mindent a javunkra fordít, azoknak, akik szeretjük Őt. Minden gondunk és bánatunk végül el fog múlni, és örökkévaló dicsőség vár ránk. És az ige sorolja, hogy mennyi

mindent ad nekünk mennyei Atyánk Krisztusban, nem lenne elég időnk felsorolni. Pál apostol, amikor arra szólít fel, hogy lélekben buzgó légy, akkor mintegy azt mondja: ha mindezekért te nem lelkesedsz, ha megkapod ezeket az Úrtól, és te könnyen válaszolsz, akkor ott valami súlyos probléma van. Vagy lelki vakságban szenvedünk, vagy hitetlenségben.

Nem jut más példa eszembe, bár lehetne biztos mást is hozni, mint mikor egy gyermeket bevisznek egy vidámparkba, és azt mondják neki, minden ki van fizetve, egész nap arra szállsz fel, amire akarsz, az a gyermek mélabúsan, depressziósan mondja: hát jó, ha muszáj? Nem elkezd lelkesedve, örömmel rohángászni az egyik helyről a másikra, élve a lehetőségekkel? Amikor Isten teszi elénk az Ő igazi gazdagságát, kincsét Jézus Krisztus személyében, akkor nem Érte kellene-e folyamatosan lángolnia szívünknek? Mert mi más táplálhatná bennünk ezt a buzgóságot, mint Krisztus maga? Mert az ember magától nem képes folyamatosan nagy lángon égni, ehhez a Szentlélek munkája szükséges, és a Szentlélek Krisztushoz vezet el, Krisztusra mutat.

Pál apostol buzgó lélekkel végzett szolgálatról beszél, a Krisztusért buzgóról. Hadd világítsak rá a vers logikájára! Pál azzal kezdte, hogy ne legyünk restek, lusták abban, amit teszünk. Legyen szó szeretetről, tiszteletről, szolgálatról, azt mondja, legyünk szorgalmasak, serények. De ez csak a cselekedet gyakoriságára, intenzitására vonatkozik. Ehhez kell a megfelelő belső indíttatás, motiváció. Ez a lelki buzgóság, a folytonosan égő tűz. De honnan ered ez a tűz, ez a szorgalom? Hát abból, amit Jézus Krisztus értünk tett, de tovább viszem: magából az Ő személyéből. Nemcsak az Ő áldásaiból és munkáiból, hanem az Ő személyéből, akinek Őt megismerjük. Az a buzgóság, amiről Pál itt beszél, arra vonatkozik, amivel a verset zárja: az Úrnak akarunk szolgálni. Miért? Miért akarsz az Úrnak szolgálni? Válaszul a golgotai keresztre, Krisztus értünk hozott áldozatára, irántunk való meg nem érdemelt szeretetére és nekünk adott ingyenes kegyelmére. Egy szóval: hálából, viszontszeretetből. Ezt a buzgóságot csak az Úrral való kapcsolatunkban élhetjük meg, mert csak arra lehet válasz, amit Isten tett értünk. Ezért folytatja Pál azzal, hogy „*az Úrnak szolgáljatok*”. A lelki buzgóság tehát Isten személyéhez kötött.

Pont ezért hangsúlyoznom kell, hogy ennek a lelkiállapotnak, folyamatos égésnek elérése önmagában nem lehet célunk. Látszólag magam ellen beszélek, de megértik mindjárt a Testvérek. Maga a buzgó lelkület nem lehet végcélunk. Ez sajnos egy olyan hamis út, amelyre sokan rátévednek a keresztyének közül is. Én is annyira lelkes akarok lenni, mint mások. Én is úgy akarok örülni a dolgoknak, mint a többiek. Ilyen és ehhez hasonló vágyakat fogalmaznak meg sokan magukban, és azt hiszik, hogy keresztyén életünk lényege ez a felfokozott lelkiállapot. És sokan sajnos ennek keresése miatt tévednek el a karizmatikus irányba, olyan gyülekezetekbe, amelyek sok izgalmat, lelkileg felfokozott állapotot ígérnek, különleges, nem mindennapi lelki megtapasztalásokkal kecsegtetnek. Csakhogy ez nem az Úr útja. A lelki buzgóság önmagában nem lehet célunk, és nem is elég ahhoz, hogy üdvözítsen bennünket. A Róm 10,2 nagy figyelmeztetés számunkra ezzel kapcsolatban. Pál apostol népének, Izráelnek üdvösségéről beszél, arról, hogy ő mennyire vágyik arra, hogy az ő testvérei is megismerjék az Urat. De őszintén ki kell mondania velük kapcsolatban: „*Mert bizonyosságot teszek felőlük, hogy Isten iránt való buzgóság van bennük, de nem megismerés szerint*”. Már ezzel kimondja, hogy a buzgóság nem elég. A buzgóságot Krisztus ismerete váltja ki. Nem tűzhetem ki célul, hogy én buzgó akarok len-

ni Krisztus nélkül vagy az Ő megismerése nélkül. Pál azt mondja, hiába volt bennük egyfajta tűz, az mégsem üdvözítette őket. Pál apostol nagyon jól tudja, miről beszél. Mert máshol magáról is beismeri, hogy ő is Saulként mindenkinél jobban rajongott és buzgott egyházáért és az általa elképzelt Istenért, és pont ezért mindent megtett, hogy elhallgattassa a keresztyéneket, és kitörölje minden emlékezetből a Jézusról szóló örömhírt. A buzgóság önmagában nem üdvözít. Nem emberinek, hanem Krisztus ismeretéből fakadónak kell lennie. Megkísérthet bennünket a buzgóság abban, hogy bálványunkká akarjon válni. Ezért nekünk nem olyan buzgóságot kell elképzelnünk, amely elsősorban nekünk szerez örömet, és minket boldogít csupán egyedül, hanem amely az Úr személyéhez kötött, Őbenne leli meg igazi örömét, és nem a felfokozott lelkiállapotban, és mindez az Úr alázatos szolgálatára ösztönöz minket. Ezért beszél Pál a folytatásban arról, hogy ez a buzgóság nem úr akar lenni az életünkben, aminek alá kell vetnünk mindent, hogy elérjük, hanem azt mondja, hogy a buzgóság csak egy út, egy eszköz, amely segít abban, hogy megalázzam magamat, és az Úrnak szolgáljak. Ezért folytatja így: „*az Úrnak szolgáljatok*”. Az ilyen buzgóságban megvan az az elismerés, hogy Isten az Úr, én pedig alá vagyok vetve. Ő mondja meg, mi történjen, én pedig szolgálom Őt. A célunk nem a buzgóság, az igazi végcél az Úr szolgálata és dicsőítése. A buzgó lélek a szolgálat hogyanja csupán, nem a célja. A célunk Isten dicsőítése és szolgálata.

Lehet, hogy többen már egy ideje nem érzik magukban ezt a buzgóságot, lehet, hogy valamiféle közömbösséget éreznek Isten dolgait illetően. Az Úr vezessen minket ilyen helyzetekben és lelkiállapotokban, hogy elhiggyük: lehetséges a változás, a szabadulás ebből az állapotunkból is. Isten meg tud szabadítani, és ennek útja az, hogy Krisztust keressük még inkább, a Vele való szoros lelki kapcsolatot. Vezessen minket Isten az Ő igéjében önvizsgálatra, mert az is lehet, hogy egy bűn okozza ezt az életünkben, ahogyan arról Dávid vall erről a Zsolt 32,3-4-ben. Elhallgatta a bűneit. Mint akinek megavultak a csontjai, szenvedett. Utána pedig ezt mondta: mikor megvallottam, akkor megszabadítottál, és a szabadítás örömét adtad Tebenned. Mert a szabadításban Krisztus ragyog fel, mint Szabadító. Az is lehet, Testvérek, hogy csak fizikailag vagyunk fáradtak, mert rosszul osztjuk be időnket, éjszaka pötyögtetünk vagy olvasunk, helyett, hogy pihennénk, és ezért vagyunk erőtlének. Ilyen is előfordulhat. Akármilyen helyzetben is vagyunk, az Úr magához hív minket, hogy újból felszítsa bennünk az Ő tüzét, és táplálja azt az Ő kegyelmével. Ezért mondja máshol nekünk az Úr: „*Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterheltetek, és én megnyugosztalak titeket*” (Mt 11,28). Itt is az Ő személye van a középpontban, az Őhöz való menetel. Isten Lelke szítsa bennünk ezt a buzgóságot, és vezessen minket, hogy ilyen lelkülettel tudjunk szeretni, tisztelni, szolgálni.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, aki nemcsak példánkká lettél egész életeddel, szolgálattoddal, hanem mindaz, amit tettél, megújítja a mi szívünket, életünket, azt is, hogy hogyan szeressünk, szolgáljunk, végezzük mindennapi dolgunkat, milyen lelkülettel. Látod óemberi kísértéseinket, erőtlenségünket, esetleg tétlenségre való hajlamunkat, vagy megfáradásunkat a sok küzdelemmel, akadállyal vagy a kritikákkal szemben. Látod, Urunk, hogy mi az, ami a buzgóságot bennünk el akarja oltani. Kérünk Téged, hogy szabadíts meg minket ezektől, és hogy segíts tudatosan is küzdjünk ezek ellen. Erre hívsz bennünket.

LÉLEKBEN BUZGÓK LEGYETEK

Áldunk és magasztalunk azért, hogy Te a buzgóságnak tüzeit folyamatosan tápláld azzal, hogy az irántunk való szeretetedet megmutatod a nekünk adott kegyelmedben, a mi megtartatásunkban, a rólunk való gondoskodásban, és mindabban a gazdagságban, amelyet önmagadban nekünk adsz.

Kérünk segíts, hogy újból és újból Téged láthassunk. Azt mondtad, hogy olyanok vagyunk, mint a szőlőtőn levő szőlővessző: mindig kapcsolatban lehetünk Veled. Hogyha a szőlővessző elválna Tőled, akkor csak elszárad és elfonnyad, ha viszont folyamatosan Veled marad, szorosan, akkor Te tápláld és gyümölcsözővé teszed. Kérünk, hogy ilyen kapcsolatot adj nekünk Veled minden egyes nap. És hogyha Tőled távol vitetünk, akár saját bűnös szívünk vagy a világ vágyai által félrevezetve, adj nekünk lelki testvéreket, akik Hozzád visszavisznek, akiknek Irántad való szerelmük és buzgóságuk bennünk is szítja a tüzet.

Kérünk, hogy ezért igédben újból és újból Téged hadd lássunk és ismerhessünk meg. Hadd lássuk nagynak, csodálatosnak azt, amit értünk tettél. Kérünk Téged, hogy segíts, hogy ilyen közösség hadd lehessünk, hogy egymás hite erősítse a közösséget, másokat, és akik közénk jönnek, megérezzék ezt az Irántad való szeretetet és az egymás iránti testvéri odaadást. Bocsáss meg nekünk minden bűnt, amit ezen a területen is vétünk Ellened és egymás ellen. Bízunk kegyelmedben és Lelked munkájában, hogy Te formálsz minket.

Eléd hozzuk, Urunk, népünket és egyházunkat is. Kérünk, hogy ne csak minket újíts és erősíts meg ebben a buzgóságban, hanem egész népedet. Kérünk, hogy szolgálj, akik megfáradtak, Te nyugtasd meg a Veled való közösségben, és adj nekik olyan buzgó lelket, amely a Te szolgálatodhoz ad erőt. Kérünk, hogy az evangélium hirdetése révén újítsd meg népünket, adj újjászületéseket, Hozzád téréseket, adj ébredést. Könyörgünk határon inneni és túli testvéreinkért, Te legyél a nehéz helyzetben is a Te néped támasza, pajzsa, megtartója és ereje. Kegyelmed szerint pedig munkáld a békét. Hisszük, hogy Neked *„adatott minden hatalom mennyen és földön”*, ezért Tőled kérjük.

Eléd hozzuk betegeinket, gyászolóinkat. Te legyél az ő támaszuk, hitben megerősítőjük. És hogyha a megpróbáltatást nem is veszed el, tudjuk, hogy meg tudsz erősíteni úgy, hogy elhordozzuk azokat.

Így kérünk, hogy maradj velünk kegyelmeddel, áldd meg alkalmainkat, szolgálatainkat, otthonlétünket szereteteinkkel, a munkában lételünket, pihenésünket. Kérünk, mindenhol hadd égjen a tűz Irántad való szeretetből. És így kérünk, hogy őrizz minket a hit útján, Krisztust követve. Add, hogy a sok-sok ige, amit kapunk, ne a földre hulljon, hanem a szívünkbe, és ott gyümölcsöt teremve legyen javára másoknak, szereteteinknek és mindenkinek, akivel együtt élünk, és elsősorban Téged dicsőítsen.

Így őrizz meg minket, kérünk, szent Fiadért, Krisztusért!

Ámen.